

I

De vrouw was de moeite waard geweest.

Ze had gegeven, en hij moest teruggeven.

Kevin Jelak legde haar naakte lichaam voorzichtig in het gras. Hij veegde haar lange blonde haren uit haar gezicht en sloot haar blauwe ogen, die recht omhoog naar de hemel staarden. Maar aan het verwrongen afgrijzen op haar gezicht kon hij niets veranderen. Ze had niet begrepen dat hij haar een eer bewees. Maar was dat verwonderlijk? Nancy Jo Norris was nog maar negentien jaar en wist niet welke nachtmerries een vrouw konden overvallen, nachtmerries waarvan hij haar had gered. Het liefst bewees hij oudere, meer ervaren vrouwen de eer, maar door de onrust in zijn lichaam had hij een compromis moeten sluiten.

De onrust. Je besepte niet dat je geluk had, Nancy Jo. Als de pijn niet zo intens was geweest en ik me niet gedwongen in deze uithoek van de wereld hoefde op te houden, was ik je zo voorbijgereden.

De uithoek van de wereld waarin Eve Duncan leefde. Prachtige, sterke, gekwelde Eve Duncan. Eve wist alles van nachtmerries. Ze had de grootste nachtmerrie meegemaakt die een vrouw kon overkomen. Ze kon wel doen alsof ze wilde leven, maar diep vanbinnen verlangde ze naar de verlossing die hij haar kon geven. De verlossing die hij haar móést geven. Hij wist dat zij de laatste zet in het spel zou zijn. Maar ze had zijn hoofdbron vernietigd, en nu was het zijn plicht om zich de tijd en inspanning te getroosten meteen speciale aandacht aan haar te schenken.

Hij keek omhoog naar de wassende maan, die scherp als een zeis aan de nachtelijke hemel stond. ‘Eve, hoor je me?’ fluisterde hij. ‘Voel je me?’ Hij sloot zijn ogen en probeerde haar in gedachten voor zich te zien. Kort roodbruin haar, tener, een sterk lichaam en een intelligent, uitgesproken gezicht. ‘Het zal

niet gemakkelijk worden. Maar ik beloof dat ik niet zal opgeven.'

En intussen zou hij deze minder waardevolle vrouw, deze Nancy Jo Norris, de laatste eer bewijzen.

Hij pakte de gouden bokaal vast die hij tussen haar gevouwen handen op haar borsten had geklemd. 'Ik heb je bevrijd, Nancy Jo. Ga heen.' Hij boog zich over haar lichaam en kuste haar zachtjes op de lippen. Ze werd al koud; haar ziel was vertrokken. 'Heb je me al vergeven? Besef je dat ik je een geschenk heb gegeven?'

Hij stelde die vragen elke keer, zonder ooit een antwoord te krijgen. Maar hij moest geduldig zijn. Ooit zou hij van een van hen die geruststelling krijgen.

Van Eve Duncan misschien...

Eén laatste eerbetuiging die altijd puur genot was.

'Nancy Jo Norris.' Hij hield de bokaal voor zijn lippen en keek nog één keer naar de nachtelijke lucht en de kille, scherpe, wassende maan. 'Geschenk voor Geschenk.'

Hij dronk de bokaal leeg.

De heldere, wassende maan schitterde ijzig en kil boven de slapende velden die grensden aan de snelweg die naar de luchthaven van Atlanta leidde.

Kil? Waarom kwam dat woord ineens bij haar op, vroeg Eve zich af. Ze was onderweg om hun geadopteerde dochter Jane op te halen, die in Parijs woonde, en tot een paar minuten geleden had ze alleen maar warmte en opwinding gevoeld.

Doe normaal. Ze voelde nog steeds dezelfde liefde en opwinding. Ze rilde omdat het midden in de nacht was. En het hielp ook niet mee dat ze de afgelopen dagen met Joe naar dat monster, Henry Kistle, in het moeras had gezocht. Het was een nachtmerrie geweest toen bleek dat de seriemoordenaar een jong meisje had gegijzeld om Eve naar zich toe te lokken. Ze had geen andere keus gehad. Hij had tegen haar gelogen en gezegd dat hij haar dochtertje, Bonnie, vele jaren geleden had gedood.

De nachtmerrie was nog veel groter geworden toen ze het eiland ontdekten waarop tientallen vermoorde kinderen begraven lagen. Ja, iedereen zou daar de koude rillingen van hebben gekregen.

Tegelijkertijd besepte ze dat zij en Joe Quinn steeds verder uit elkaar groeiden met elke minuut die ze door bleef zoeken naar het lichaam van haar vermoorde dochter Bonnie. Aan al die jaren van liefde en samenleven zou wellicht een einde komen omdat ze het niet kon verdragen níét door te gaan met de zoektocht naar haar dochter. Haar kind was jaren geleden ontvoerd en vermoedelijk vermoord. Toen ze er later achter kwamen dat Ralph Fraser, die de moord had bekend en vanwege meervoudige moord was geëxecuteerd, niet de moordeenaar was, was ze de zoektocht begonnen naar de man die haar dochter had weggenomen.

En Joe was er al die tijd voor haar geweest en had haar met liefde en steun bijgestaan. Eerst als FBI-agent, later als rechercheur bij de politie van Atlanta, maar altijd aan haar zijde. Hij had haar uit zware depressies bevrijd en haar aangemoedigd toen ze het plan opvatte weer te gaan studeren. Ze wilde forensisch beeldhouwer worden, zodat ze andere ouders van verdwenen kinderen kon helpen bij de verwerking van hun verlies. Joe was haar geliefde, haar vriend en haar beschermer.

Tot dit jaar. Door de continue dreiging waarmee Eve geconfronteerd werd, was hij lusteloos en gefrustreerd geworden. Het gevaar dat van Henry Kistle was uitgegaan, zou wel eens de laatste druppel geweest kunnen zijn.

Niet aan denken. Denk aan Jane die je zo weer ziet en het feit dat Joe nog niet bij je is weggelopen. Toen ze vanochtend wegreed, leek er niets aan de hand. Misschien kon ze...

Haar mobiele telefoon ging. Jane.

‘Ik ben onderweg,’ zei ze toen ze opnam. ‘Ben je eerder opgestegen? Ik dacht dat ik nog een halfuur had.’

‘Je hebt nog veel meer tijd,’ zei Jane. ‘Ik ben in Charlotte, North Carolina. Het toestel is hier vanwege een technisch mankement geland. Ze proberen ons op een andere vlucht te

zetten. De vertraging kan oplopen tot twee à drie uur.'

'Verdomme. Nou, dan wacht ik wel op je.'

'Niets daarvan. Je gaat terug naar huis. Ik bel je wel als ik mag instappen.'

Eve dacht er even over na. 'Je hebt gelijk. Als je belt, heb ik nog zeeën van tijd om je op te pikken.'

'Sorry dat ik je zoveel last bezorg. Je zult wel doodop zijn. Mijn bezoek begint goed.'

'Bezoek van jou is altijd goed.'

'Is Joe bij je?'

'Nee, ik heb hem laten slapen. Hij was vermoeder dan ik. Gisteravond is hij nog naar het hoofdbureau gegaan om namen te zoeken bij de vermoorde kinderen in het moeras.'

Jane was even stil. 'Maar jouw Bonnie was er niet bij?'

'Nee.' Ze kon een moment niets zeggen, omdat ze de pijn van dat besef weer voelde. 'God, ik had gebeden dat ik haar zou vinden, Jane.'

'Dat weet ik. Daarom ben ik ook meteen op het vliegtuig gestapt. Je hebt Joe, maar ik wil er ook voor je zijn.'

'Ja, ik heb Joe.' Ze moest ophangen, zodat ze zichzelf weer onder controle kon krijgen. Jane leek altijd dwars door haar heen te kijken. 'En ik ben als een kind zo blij dat ik je straks weer zie. Bel me.' Ze hing op.

Ze hoopte maar dat ze Joe had. Zonder Joe zou haar leven leeg, eentonig en saai zijn en net zo kil als de maan die boven haar scheen.

Kil, alweer. Ze kon het niet afschudden.

Ze nam de afrit en reed terug naar de cottage bij het meer en naar Joe. Ze zou hem vasthouden en zijn kracht in haar laten overvloeien. Misschien dat de kilte dan geleidelijk zou verdwijnen.

Toen ze de cottage naderde, zag Eve dat de verlichting in de keuken aan was. Joe had kennelijk niet meer kunnen slapen nadat ze was vertrokken. Waarschijnlijk zat hij met een kop koffie op haar en Jane te wachten.

Maar hij was niet in de keuken, hoewel het koffiezetapparaat aanstond. Kopjes, schoteltjes en koffiemelk stonden op tafel klaar. In de badkamer was hij ook niet.

Waar was hij dan?

Toen hoorde ze dat hij de verandatrapp op liep.

Even later kwam hij binnen. Hij had zijn bruine badjas en slippers aan en zijn haar zat in de war. Ze had hem die badjas als kerstcadeau gegeven omdat ze vond dat bruin hem zo goed stond. Zijn donkere haar stak er karamelkleurig bij af, en zijn reebruine ogen glansden. De meeste mensen waren zich alleen maar bewust van de hardheid die hij uitstraalde. Die was er ook, maar hij werd verzacht door de warme tint.

Ze glimlachte. ‘Waar was je? Ik vroeg me al af of er iets gebeurd was. Ik zag dat het koffiezet...’

Ze stopte met praten en haar ogen werden groot toen ze zijn gezichtsuitdrukking zag. ‘Wat is er?’

‘Niets,’ zei hij kortaf. ‘Ik heb even in het bos gewandeld.’

‘Op dit tijdstip? In je badjas?’

‘Waarom niet? Ik kon niet slapen.’ Hij liep naar het koffiezetapparaat en schonk zichzelf een kop koffie in. ‘Het is niet verboden; als agent kan ik het weten.’

Zijn toon was vlijmscherp. Hij keek haar niet aan, maar ze had die eerste glimp van zijn gezichtsuitdrukking al opgevangen. Joe zag zelden bleek, maar zijn kleur was nu niet goed. Het leek alsof zijn gezichtshuid strak over zijn jukbeenderen was getrokken. Zijn ogen stonden wild. Wild? Dat was Joe nooit. Hij kon gewelddadig en meedogenloos zijn, maar nooit onbesuisd.

‘Waarom kon je niet slapen?’

‘Hoe moet ik dat weten? Misschien droomde ik wel over die vermoorde kinderen in het moeras. Daar draait mijn leven toch om? Om vermoorde kinderen?’ Hij nam een slok koffie. ‘Of eigenlijk maar om één vermoord kind: het jouwe. Vanaf het allereerste moment heeft alles altijd alleen maar om Bonnie gedraaid. Iedereen zou er gestoord van worden.’

Eve verstijfde van schrik. Het was waar: hun leven had al die jaren om Bonnies verdwijning en dood gedraaid, maar zijn

hardvochtigheid voelde als een klap in haar gezicht. Ze had gedacht dat het haar niet zo enorm zou raken omdat ze wist dat Joe's geduld op was. Hij had al zijn kracht en kennis ingezet om haar te geven wat ze nodig had, maar het feit dat ze voortdurend in gevaar was, verscheurde hem. 'Je hebt natuurlijk gelijk. Niemand weet beter dan ik wat je omwille van mij allemaal hebt moeten doorstaan. Ik begrijp heel goed dat je aan mij en de situatie wilt ontsnappen.'

Ineens draaide hij zich naar haar om. 'Ik wil helemaal niet aan je ontsnappen,' zei hij fel. 'Je bent de enige vrouw van wie ik ooit heb gehouden. Vanaf het allereerste moment dat ik je zag, wist ik dat ik bij je moest blijven. Wie had kunnen vermoeden dat ik je niet meer zou kunnen verlaten toen de FBI me naar Atlanta stuurde om de verdwijning en vermoedelijke dood van jouw Bonnie te onderzoeken? Je was beroofd van een lief, zevenjarig meisje dat alles voor je betekende. Je was breekbaar, wanhopig en toch zo verdomd sterk dat ik er helemaal ondersteboven van was. Ik wilde al je problemen oplossen en je alles geven wat je wenste.'

'Dat heb je ook gedaan,' zei ze geëmotioneerd. 'Maar het was eenrichtingsverkeer. Ik heb jouw problemen niet opgelost. Je verdient iemand die dat wel voor je doet.'

'Schei toch uit. Ik wist wat me te wachten stond toen we een relatie kregen.' Zijn ogen schoten vuur in zijn gespannen gezicht. 'Maar ik heb jouw probleem niet kunnen oplossen, en vanavond zat ik me af te vragen of ik er misschien aan onderdoor ga.'

'Vanavond?' Toen ze naar de luchthaven vertrok, was hij heel anders geweest. Ze had weliswaar gemerkt dat hij een beetje afstandelijk was, maar zijn houding nu was vol geweld en explosieve spanning. Een spanning die voelbaar was. 'Is er tijdens mijn afwezigheid iets gebeurd?'

'Natuurlijk niet. Ik zei toch dat ik alleen maar even had gewandeld?' Hij zette zijn koffiemok op het aanrecht en draaide zich om. 'En ik ben dit kruisverhoor zat. Er is niets gebeurd. Houd erover op, Eve.'